

Editorial

Pilda nunții fiului de împărat

„Atunci, ieșind slugile acelea la drumuri, au adunat pe toți câți i-au găsit, și răi, și buni, și s-a umplut casa nunții cu oaspeți. Iar împăratul, intrând ca să privească pe oaspeți, a văzut acolo un om care nu era îmbrăcat în haină de nuntă și i-a zis: Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? El însă a tăcut. Atunci împăratul a zis slujitorilor: Legați-l de picioare și de mâini și aruncați-l în întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși” (Matei 22, 1-14).

Evanghelia Duminicii a 14-a după Rusalii descrie o nuntă făcută de un împărat fiului său. Este, de fapt, o pildă care are ca personaje principale: un împărat, care face nuntă; invitații la ospăț, dar care refuză chemarea, nesocotind onoarea ce li s-a făcut; slujitorii care-și fac datoria, împlinind porunca stăpânului, dar și personaje secundare, adică oameni poftiți la nuntă, dar care nu se așteptau la o asemenea onoare.

Sfânta Evanghelie din această duminică (Matei 22, 1-14) ne pune înaintea o pildă profundă și tulburătoare: Pilda celor chemați la nuntă. Domnul Iisus Hristos ne vorbește despre un împărat care a făcut nuntă fiului său și a trimis slugile să-i cheme pe cei poftiți. Răspunsul lor, însă, ne contrariază: unii au refuzat din nepăsare, plecând la țarile și neguțătoriile lor, iar alții, într-un gest de o cruzime inexplicabilă, au ucis slugile trimise cu vestea cea bună. În fața acestui refuz, împăratul deschide porțile ospățului pentru toți cei găsiți la răspântiile drumurilor, buni și răi, umplând casa de oaspeți. Însă pilda nu se oprește aici; ea atinge apogeul dramatic atunci când împăratul descoperă un om fără haină de nuntă și poruncește să fie aruncat în întunericul cel mai din afară.

La prima vedere, pilda nunții fiului de împărat nu pune prea multe dificultăți de interpretare. Din lecturarea peri-

copei înțelegem că Împăratul este Dumnezeu, Fiul este Hristos, mireasa este comunitatea celor ce participă la viața în Hristos, Biserica, prorocii, învățătorii și apostolii sunt chemătorii, cei care refuză participarea sunt cei mulți din poporul lui Israel, iar cei chemați de la răscruce drumului sunt cei puțini din poporul ales și neamurile. Persoana care acceptă invitația, dar prin ținută dovedește că nu cinstește chemarea, este îndepărtată și aruncată în întunericul lipsei comuniunii.

Invitația a fost adresată pentru un moment de bucurie, prilejuit de împlinirea familiei împărătești prin nunta Fiului.

Împăratul și-ar fi dorit să-i aibă nuntași pe cei apropiați, pe care-i considera casnici. Observăm însă că aceștia nu au știut să prețuiască chemarea, nu au cinstit bucuria împăratului, preocupați fiind de problemele zilnice și chiar răspunzând binelui cu rău. În acest context, la nuntă sunt invitați cei care au bucuria de a primi această chemare ca pe un dar.

Chemarea la Viață este un dar al lui Dumnezeu, iar Viața în comuniune cu Dumnezeu este răspunsul nostru liber la invitația Ziditorului. Darul trimite întotdeauna la dăruitor și dobândește o valoare amplificată de iubirea ce stă la temelia dăruirii. Nu poți primi cu bucurie un dar fără a asuma sentimental gestul. Din acest motiv, refuzarea darului este de fapt o dovadă a indiferenței sau chiar a adversității.

Această parabolă nu este doar o istorisire din vechime, ci este icoana destinului nostru veșnic. Atât în Legea Veche, cât și în cea Nouă, unirea lui Dumnezeu cu oamenii este socotită ca o unire de nuntă. În Vechiul Tes-

(continuare în pag. 2)

Cuprins

Nașterea Maicii Domnului	3
Duminica dinaintea Înălțării Sf. Cruci	5
Înălțarea Sf. Cruci	6
Poezie creștină	7
Sf. Preot Mucenic Ilarion Felea	11
Urmarea lui Hristos!	13
Traduceri din Sf. Părinți	15
Micul Catehism	17
Pescuirea minunată	20

Pilda nunții fiului de împărat

(urmărire din pagina 1)

tament, poporul Israel era mireasa, iar Dumnezeu era mirele. Prorocul Isaia descrie această legătură sfântă în cuvinte de o frumusețe copleșitoare: „*Și în ce chip se însoțește flăcăul cu fecioara, Cel ce te-a zidit se va însoți cu tine. Și în ce chip mirele se veselește de mireasă, așa se va veseli de tine Dumnezeuul tău!*” (Isaia 62, 5). Vechiul Ierusalim era atunci mireasa chemată la fidelitate.

Trecând în Noul Testament, Taina se împlinește: Mirele este Domnul Iisus Hristos, iar Mireasa este Biserica Sa, alcătuită din noi toți, credincioșii. Această nuntă mistică nu se limitează la istoria pământească, ci își găsește desăvârșirea la sfârșitul veacurilor. În Cartea Apocalipsei, Sfântul Ioan Teologul ne oferă tabloul grandios al veșniciei: „*Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei... Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii și El va sălășlui cu ei*” (Apocalipsa 21, 2-3). Înspre această stare de nemurire și bucurie, unde nu mai este durere, nici întristare, nici suspin, năzuiește sufletul fiecărui creștin.

Chemarea la acest ospăț veșnic este universală. Tot omul este chemat la unirea cu Hristos prin Biserica. Însă textul evanghelic ne atrage atenția asupra unei condiții absolute pentru a rămâne la masă: haina de nuntă.

Ce este această haină? Ea reprezintă curăția sufletului nostru. O primim albă și strălucitoare în baia Sfântului Botez, însă pe calea vieții o pângărim adesea prin păcatele și fărâdelegile noastre de zi cu zi. Dumnezeu nu ne cere să fim infailibili, ci ne-a pus la îndemână un spital duhovnicesc: Taina Sfântă a Pocăinței și a Spovedaniei. Prin lacrimi, post, rugăciune și mărturisire sinceră, haina sufletului este spălată și albită din nou în sângele Mielului.

Trebuie să înțelegem bine un lucru: murdăria care ne exclude de la nunta Împăratului nu este cea fizică, provocată de osteneală sau de ajutorul dat aproapelui, ci este pângărirea spirituală a egoismului și a nepăsării.

Sfârșitul pericopei este marcat de sentința: „Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși.”

La o primă vedere, aceste cuvinte par să fie adresate Apostolilor, pentru a-i întări în misiunea lor. Ei sunt primii aleși la slujire, o slujire care îi face părtași încă din această viață lucrării Împărăției. Alegerea este și consecința răspunsului la chemare. Cel ales se distinge de mulțimea celor chemați printr-o participare implicată, entuziastă, luminoasă, care recomandă pentru slujire.

Aceste cuvinte lansează cea de-a doua perspectivă, dimensiunea profetică marcată de specificul Cuvântului lui Dumnezeu, hrănitor până la sfârșitul veacurilor, prin răspunsuri inepuizabile pe măsura disponibilității fiecăruia de a se împărtăși cu Darul Cuvântului. Această a doua cheie de lectură poate să ne fie folosită nouă, celor de azi, care în prima duminică din Anul bisericesc suntem invitați să medităm la modul în care, prin peregrinările vremelnice, participăm la nunta Fiului Împăratului Împărăților, la taina Bisericii.

Dumnezeu cheamă la bucuriile Împărăției pe toți oamenii, indiferent de modul în care sunt catalogați, buni sau răi, fiecare având un potențial dumnezeiesc așezat în fire încă de la zămislire. Chemarea dumnezeiască asumată de om în toată libertatea poate să transfigureze, să-l facă să se înveșmânteze cu haina luminoasă a asemănării cu Dumnezeu. Această revenire în fire trebuie să se manifeste ca răspuns la chemare, astfel încât participarea noastră la Taina Bisericii să fie înveșmântată în haina strălucitoare a entuziasmului și statorniciei în creșterea duhovnicească.

La prima vedere, cuvintele „Mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși” ar putea să ne lase impresia că alegerea este un act unilateral.

Chemarea, așa cum o vestește Evanghelia de azi, este adresată oamenilor din cele patru zări, Dumnezeu dorind ca „tot omul să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină” (I Tim. 2, 4). Pe măsură ce această chemare primește răspuns, Dumnezeu îl așază pe fiecare în slujirea ce i se potrivește cel mai bine, care rezonază cu darurile pe care Dumnezeu le-a așezat în om.

Nimeni nu știe clipa și ceasul în care Mirele va veni sau în care vom fi chemați să dăm socoteală de viața noastră. Biserica ne amintește permanent acest lucru prin cântarea de la Miezonoptică: „*Iată Mirele vine în miezul nopții și fericită este sluga pe care o va afla priveghind și nevrednică cea pe care o va afla lenevindu-se...*” Neîngreuiți de somnul păcatului și al nepăsării, suntem datori să veghem.

Să-i ferim și să urmărim pilda celor care au râvnă să se spovedească des, care își curățesc permanent veșmântul lăuntric prin nevinovăție și fapte bune. Să rugăm pe Tatăl cel ceresc ca, atunci când se va deschide ușa nunții celei veșnice, să nu fim găsiți printre cei care au refuzat invitația din pricina grijilor pământești și nici printre cei lipsiți de veșmântul harului, ci să fim primiți ca oaspeți vrednici, îmbrăcați în haina curată a credinței și a iubirii, spre a ne bucura cu Mirele Hristos în vecii vecilor. Amin!

Pr. Cătălin Chesnoiu

(predică la Duminica a XIV-a după Rusalii, 6 septembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Daniel Budeanu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Marius Stochițoiu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

Nașterea Maicii Domnului

*„Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară,
bucurie a vestit la toată lumea” (Tropar).*

Fiecare naștere aduce bucurie într-o familie. Venirea unui copil pe lume schimbă chipul unei case, încălzește inimile și așază înaintea părinților o nouă nădejde. Nașterea pe care o prăznuim astăzi nu aduce însă bucurie numai unei familii, ci întregii omeniri. În casa dreptilor Ioachim și Ana se naște o pruncă, dar, odată cu ea, începe să se lumineze drumul mântuirii noastre. De aceea cântă Biserica: „Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea”.

Sfânta Fecioară Maria nu vine în lume înconjurată de slavă omenească. Nașterea ei nu are loc într-un palat și nu este vestită de puternicii vremii. Totul se petrece în liniște, într-o familie încercată de suferință, dar statornică în credință. Dumnezeu începe adesea lucrările Sale cele mari acolo unde oamenii văd numai neputință, lacrimi și așteptare. Praznicul de astăzi este, de aceea, o sărbătoare a nădejdi. El ne arată că Dumnezeu nu uită rugăciunea rostită dintr-o inimă curată, chiar dacă răspunsul pare să întârzie.

Drepții Ioachim și Ana ajunseseră la bătrânețe fără să aibă copii. În vremea lor, lipsa urmașilor era socotită o mare rușine, iar durerea le era sporită de judecata celor din jur. Ar fi putut să se revolte, să creadă că Dumnezeu i-a părăsit sau să renunțe la rugăciune. Ei au rămas însă uniți, smeriți și răbdători. S-au rugat chiar și atunci când, omenește vorbind, nu mai exista nicio speranță. Rugăciunea lor nu a fost doar o cerere, ci o încredințare a vieții în mâinile lui Dumnezeu. Au făgăduit că pruncul primit va fi dăruit Domnului, înțelegând că orice dar adevărat vine de la El și trebuie întors spre slava Lui.

La vremea rânduită, Dumnezeu le-a ascultat rugăciunea. Ana a născut o fiică și i-a pus numele Maria. Cea care fusese socotită stearpă devine mama celei alese să fie Maica Mântuitorului. Dintr-o casă apăsată de întristare răsare bucuria întregii lumi. Viața dreptilor Ioachim și Ana ne învață că tăcerea lui Dumnezeu nu înseamnă nepăsare, iar întârzierea nu este uitare. Uneori, Dumnezeu pregătește un răspuns mai adânc decât putem noi înțelege.

Și în viețile noastre există rugăciuni care par neascultate. Sunt părinți care se roagă pentru copiii lor, bolnavi care așteaptă vindecare, familii care trec prin încercări și oameni care poartă ani întregi aceeași durere. Sărbătoarea de astăzi le spune tuturor: nu vă pierdeți nădejdea! Rugăciunea smerită nu se risipește, iar lacrima vărsată înaintea lui Dumnezeu nu cade în uitare. Poate că răspunsul nu va veni când vrem noi și nici în forma așteptată, dar Dumnezeu lucrează și în vremea tăcerii.

Nașterea Maicii Domnului este așezată la începutul anului bisericesc. Nu este întâmplător. Așa cum zorile

vestesc apropierea soarelui, nașterea Fecioarei Maria vestește venirea lui Hristos, Soarele dreptății. Prunca născută în casa lui Ioachim și a Anei va deveni templul viu al Fiului lui Dumnezeu. Ea va fi cea care, la Buna Vestire, va răspunde chemării dumnezeiești prin cuvintele: „Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!” (Luca 1, 38).

În acest răspuns se află măreția Maicii Domnului. Ea nu caută cinste pentru sine și nu pune voia sa înaintea voii lui Dumnezeu. Primește cu smerenie o chemare care îi va aduce nu numai bucurie, ci și durere. Va naște într-o peșteră, va fugi cu Pruncul în Egipt și va sta lângă Crucea Fiului său. Maica Domnului ne arată că adevărata credință nu înseamnă numai să primim de la Dumnezeu ceea ce ne place. Credința este și puterea de a spune „fie voia Ta” atunci când nu înțelegem drumul pe care suntem chemați să mergem.

Lumea ne îndeamnă să căutăm înțâietatea și să ne facem cunoscuți. Maica Domnului alege o altă cale: discreția, curăția, ascultarea și slujirea. Ea nu dorește să fie în centrul atenției, ci Îl așază pe Hristos în centrul vieții sale. Tocmai de aceea, toate neamurile o fericesc. Smerenia nu a micșorat-o, ci a făcut-o încăpătoare pentru harul lui Dumnezeu.

Ioachim și Ana au primit un copil după o îndelungată așteptare, dar nu au socotit-o pe Maria o proprietate a lor. Au înțeles că este un dar încredințat de Dumnezeu și au crescut-o pentru împlinirea chemării sale. Această înțelegere este de mare folos părinților de astăzi. Copiii nu ne sunt dăruți pentru a împlini toate planurile și ambițiile noastre. Ei sunt persoane unice, chemate de Dumnezeu la o lucrare proprie. Dragostea părintească nu înseamnă numai hrană, îmbrăcăminte și pregătire pentru o meserie, ci și sădirea credinței, a bunătății și a puterii de a ierta.

Copilul învață să se roage văzându-și părinții rugându-se. Învață să ierte când îi vede împăcându-se și învață milostenia atunci când familia sa nu rămâne nepăsătoare la suferința altora. Cele mai puternice lecții nu sunt cele rostite, ci cele trăite. Praznicul de astăzi este și o mângâiere pentru familiile care nu au copii. Suferința lor nu trebuie judecată și nici întâmpinată cu vorbe ușoare. Paternitatea și maternitatea se pot împlini și prin adopție, prin educarea unui copil ori prin grija sinceră față de cei lipsiți de sprijin. Părinte adevărat este și cel care ajută un suflet să crească.

De-a lungul veacurilor, creștinii au alergat la Maica Domnului în cele mai grele împrejurări. Au chemat-o mamele la căpătâiul copiilor bolnavi, vădulele în singurătatea lor, călătorii în primejdii și oamenii apăsați de păcate. Nu pentru că ea L-ar înlocui pe Hristos, ci pentru că ne conduce întotdeauna la El. La nunta din Cana Galileii, Maica Domnului vede necazul unei familii înainte ca aceasta să-L mărturisească. Apoi le spune celor care slujeau: „Faceți orice vă va spune”

(Ioan 2, 5). Aceste cuvinte cuprind lucrarea ei în viața Bisericii: vede lipsurile noastre, le aduce înaintea Fiului său și ne îndeamnă să ascultăm de El.

Ce dar putem aduce Maicii Domnului la sărbătoarea nașterii sale? Nu are nevoie de bogățiile noastre și nici de laude lipsite de trăire. Darul potrivit este o inimă care încearcă să semene cu inima ei. Putem să-i aducem o rugăciune spusă cu atenție, împăcarea cu un om ținut prea multă vreme departe, cercetarea unui bolnav sau ajutorarea unei familii aflate în lipsuri. Putem renunța la un obicei care ne întunecă sufletul și putem pune început bun prin spovedanie.

O cinstim pe Maica Domnului nu numai când îi aprindem o lumânare, ci și când aducem lumină în viața cuiva; nu numai când îi sărutăm icoana, ci și când nu rănim chipul lui Dumnezeu din aproapele nostru. Evlavia adevărată schimbă viața. Dacă plecăm de la biserică păstrând aceleași resentimente, aceeași nepăsare și aceeași asprime, sărbătoarea a rămas doar în calendar. Maica Domnului ne cheamă să-L purtăm pe Hristos în inimă și să-L facem văzut prin faptele noastre.

Mai ales în vremea noastră, când multe familii trăiesc sub povara grijilor, chipul casei lui Ioachim și Ana ne arată cât de important este ca soții să nu se despartă sufletește în fața încercării. Durerea poate să-i înstrăineze pe oameni sau îi poate apropia în rugăciune. Dreptii părinți ai Maicii Domnului nu s-au învinovățit unul pe altul și nu au lăsat rușinea pusă asupra lor de ceilalți să le distrugă pacea casei. Au purtat împreună aceeași cruce și au așteptat împreună mila lui Dumnezeu. Acolo unde soții se roagă unul pentru altul, unde își vorbesc fără asprime și își poartă poverile, necazul nu mai are ultimul cuvânt.

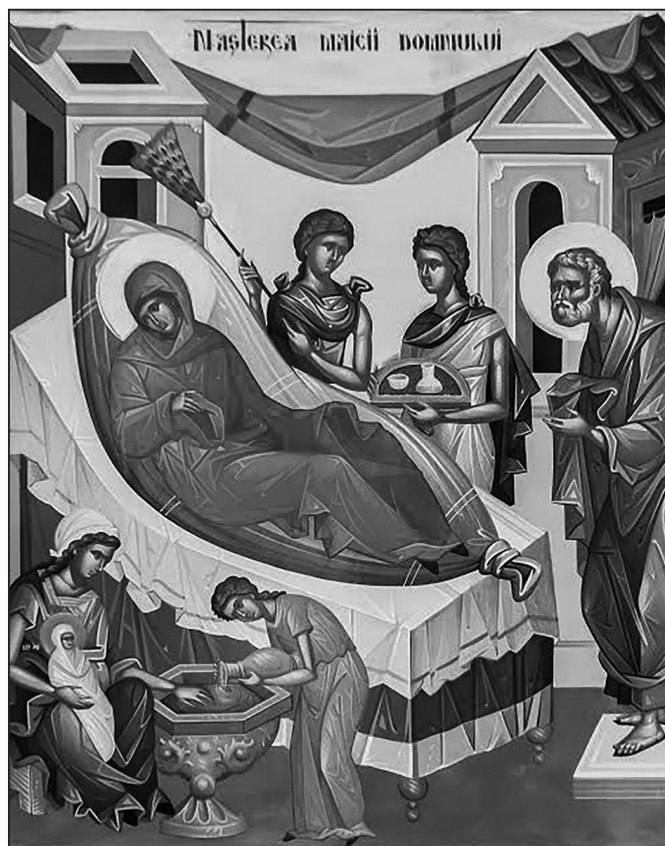
Sărbătoarea ne cheamă și să privim cu mai multă grijă spre copiii și tinerii noștri. Ei cresc într-o lume zgomotoasă, în care li se spune că valoarea omului stă în avere, în succes și în lauda celorlalți. Maica Domnului le arată o altă frumusețe: frumusețea sufletului curat, a cuvântului cumpătat și a inimii care știe să slujească. Nu este de ajuns să le cerem copiilor să fie credincioși. Trebuie să le oferim timpul nostru, să-i ascultăm, să ne rugăm împreună cu ei și să le arătăm, prin propria viață, că apropierea de Dumnezeu nu înseamnă teamă, ci lumină și libertate launtrică.

În același timp, nimeni să nu creadă că este prea neînsemnat pentru a lucra binele. Fecioara Maria a crescut în tăcere, departe de privirile lumii, dar prin smerenia ei s-a împlinit o lucrare care a schimbat istoria omenirii. Și o faptă mică, săvârșită cu dragoste, poate schimba ziua unui om. O vorbă bună poate opri o deznădejde, o vizită poate alunga singurătatea, iar o iertare poate vindeca o rană veche. Dumnezeu nu ne cere tuturor lucruri neobișnuite, ci credincioșie în locul și în vremea în care ne-a așezat.

Bucuria Nașterii Maicii Domnului nu este, așadar, o bucurie zgomotoasă și trecătoare, ci una care se așază adânc în suflet. Este bucuria omului care înțelege că viața sa nu este lipsită de rost, că suferința poate fi

luminată prin credință și că niciun bine săvârșit în tăină nu rămâne neroditor. Să ducem această bucurie în casele noastre printr-un cuvânt blând, prin mai multă răbdare și prin rugăciune comună. Atunci sărbătoarea nu se va sfârși odată cu încetarea cântărilor din biserică, ci va continua în felul în care ne purtăm unii cu alții.

Iubiți credincioși, praznicul de astăzi ne vorbește despre puterea unui nou început. Dumnezeu a prefăcut întristarea Anei în bucurie și a făcut din casa unor bătrâni locul începutului mântuirii. Tot El poate ridica sufletul apăsător de păcat, poate reface o familie dez-

binată și poate întoarce spre lumină un om care s-a îndepărtat. Nimeni nu este prea bătrân pentru un început bun și nimeni nu este atât de căzut încât să nu mai poată fi ridicat. Câtă vreme omul mai poate spune „Doamne, ajută-mă!”, ușa nădejzii rămâne deschisă.

Să învățăm de la Ioachim și Ana răbdarea care nu deznădăduiește și rugăciunea care nu se stinge. Să învățăm de la Maica Domnului smerenia, curăția și ascultarea. Iar când rugăciunea pare fără răspuns și povara vieții ne apasă, să ne amintim de casa tăcută a dreptilor ei părinți. Acolo unde oamenii vedeau numai bătrânețe și întristare, Dumnezeu pregătea bucuria întregii lumi.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ocrotește familiile noastre, păzește copiii și tinerii, mângâie-i pe cei singuri, întărește-i pe cei bolnavi și pune în inimile noastre pace, răbdare și credință. Ajută-ne ca, urmând smereniei tale, să-L primim și noi pe Hristos în viața noastră și să rămânem statornici lângă El. Amin.

Pr. Daniel Ianăși
(predică la 8 septembrie)
Sursă foto: basilica.ro

Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci

„Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer. Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să se înalțe Fiul Omului, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea” (Ioan 3, 13-17).

Astăzi este Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci. Este începutul unei perioade, un fel de înainte-prăznuire. Iar odată cu aceasta putem fi încredințați de câteva lucruri. Între ele, și de faptul că se apropie vremea încercărilor și a necazurilor. Acesta este unul dintre lucrurile de care putem fi siguri ori de câte ori ne apropiem de un praznic al Sfintei Cruci.

Crucea este pentru demoni o aducere-aminte a rușinării și a înfrângerii lor desăvârșite, iar celui mândru nimic nu-i este mai nesuferit decât să i se amintească înfrângerea sa. Însă aceasta nu a fost o simplă înfrângere, iar diavolul dorește ca noi să uităm ce înseamnă cu adevărat Crucea.

A fost o vreme când diavolul avea puterea de a-i ține legați pe toți oamenii, drepti și nedrepți, în adâncurile iadului. El stârnește atâta tulburare tocmai pentru a ne face să credem că încă mai are o asemenea putere asupra sufletelor noastre înfricoșate. Noi însă trebuie să ne amintim că Hristos, prin moartea Sa pe Cruce, i-a surpat pe vrăjmașii Săi și i-a lipsit cu totul de puterea și stăpânirea pe care le avuseseră asupra omului înainte de venirea Sa. Și trebuie să ne amintim cum adevărații slujitori ai lui Hristos au biruit, iar și iar, puterile demonice prin puterea semnelor cinstite și de viață făcătoare Cruci.

În viața Sfântului Antonie cel Mare a fost o vreme când el încerca să-i întărească pe tinerii săi monahi, care erau biruiți de gânduri și de deznădejde din pricina ispitelor demonilor. Atunci le-a povestit o întâmplare în care îl văzuse chiar pe diavol. Istorisirea este aceasta:

„Într-o zi, un demon a bătut la poarta mănăstirii. Am deschis și am văzut înaintea mea un uriaș al cărui cap părea că atinge cerul.

— Eu sunt satana, a spus el.

— Ce voiești de la noi? I-am întrebat.

— Voi, creștinii, și mai ales voi, monahii, mă învinuiți pe nedrept.

— Bine facem, i-am răspuns, căci adeseori ne duci în rătăcire.

El mi-a zis:

— Eu nu fac nimic din toate acestea! Voi vă ispitiți unii pe alții. Eu sunt osândit și lipsit de putere. N-ai auzit oare cuvântul Scripturii: «Sabia vrăjmașului a pierit până în sfârșit și cetățile lui le-ai surpat»? În întreaga lume, cetățile au ieșit de sub stăpânirea mea, iar eu am rămas fără arme. Toate neamurile Îl slăvesc pe Hristos, iar pustiriile s-au umplut de monahi. Luați seama la voi înșivă și încetați să mă mai învinuiți!

M-am minunat de puterea harului lui Dumnezeu și i-am spus:

Ești un amăgitor și nu ai mărturisit acestea de bunăvoie. Dumnezeu Cel Atotputernic te-a silit pe tine, tatăl minciunii, să spui adevărul. Cu adevărat, venirea lui Hristos te-a doborât. Pierzând și ultima urmă a slavei îngerești, ai fost osândit să te tăvălești în noroi.

La aceste cuvinte, demonul a dispărut”.

Prin aceste cuvinte, Cuviosul Antonie i-a încredințat pe frați că duhurile cele rele au fost biruite de Hristos și sunt mult slăbite. De aceea, ei nu trebuie să se teamă de demoni, ci să li se împotrivescă cu îndrăzneală întru Domnul.

Frații s-au bucurat de învățătura părintelui lor și mult s-au folosit duhovnicește. Unii și-au înmulțit nevoințele, alții s-au întărit în credință, alții au alungat gândurile viclene, iar alții s-au izbăvit de frica nălucirilor demonice. Toți s-au umplut de hotărârea de a birui uneltirile diavolului și se minunau de harul și de darul deosebirii duhurilor pe care Dumnezeu i le dăruise lui Antonie.

Este semnificativ faptul că Domnul ne-a rânduit să purtăm numele Crucii și ne-a dăruit acest praznic ca zi a noastră. Pentru noi, cei atât de slabi, este nevoie să răbdăm toate încercările care vin odată cu acest praznic, precum și pe cele care vin asupra noastră în fiecare zi.

Trebuie să prindem curaj și să alergăm la Cruce, urmând pilda Domnului. Diavolul nădăduiește să se folosească până și de Cruce pentru a ne face să cârtim împotriva ei, pentru că altceva nu prea mai poate face. Căci prin Domnul a fost lipsit de putere. Și totuși, fără să vrea, prin aceste ispite ajunge chiar să ne ofere prilejul mântuirii.

În scrierile Cuviosului Anatolie de la Optina, mai ales în colecția scrisorilor sale către monahii, aproape întreaga carte este pătrunsă de această idee: răbdarea cu smerenie a suferințelor care vin asupra noastră, a acestor încercări trecătoare, se face pentru noi cale de mântuire.

Într-una dintre scrisori, el îi spune uneia dintre fiicele sale duhovnicești:

„Mereu te plângi și spui că nu voiești să te ne-

voiești. Dar ceea ce nu înțelegi este că acesta este Mirele tău Care vine la tine. Aceste suferințe, aceste mici necazuri trecătoare, sunt zestrea pe care ți-o aduce Mirele tău. Iar dacă nu le primești, este ca și cum l-ai arunca înapoi în față.”

Tocmai aceasta nădăduiește diavolul să facem în asemenea vremuri: să nu ne luăm crucea; să nu răbdăm cu îndelungă-răbdare; să nu urmăm Domnului nostru, Care S-a suit pe Cruce în smerenie, în iubire și în ascultare, deschizând astfel pentru noi calea mântuirii.

Să urmăm, așadar, Domnului nostru, atât în vremea praznicului slăvitei Sale Crucii, cât și în fiecare zi, nevoindu-ne să ne purtăm crucea fără cârtire, cu dragoste față de Dumnezeu, Mirele sufletelor noastre, pentru ca astfel să dobândim mântuirea sufletelor noastre, care ni s-a deschis prin poarta Crucii. Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Convorbirea lui Iisus cu Nicodim, 13 august)

Sursă foto: ortodoxradio.ro

Înălțarea Sfintei Crucii

„Cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 18).

Praznicul Înălțării Sfintei Crucii ocupă un

nezeu asupra urii și stricăciunii acestei lumi.

Dar cine mai vine astăzi să se închine Crucii? Câți oameni au venit să o cinstească în localitatea noastră? Spunem aceasta cu durere, nu spre osândirea cuiva. Câți dintre noi nu ne-am spus vreodată

în sinea noastră: „Hristos a biruit moartea; mai trebuie oare să mă plec înaintea Crucii Lui?” Câți nu ne-am gândit: „Hristos a biruit moartea, așadar trebuie doar să trăim clipa, să ne împlinim planurile și dorințele?”

Lumea aceasta ne pune înaintea o mare ispită: aceea de a construi o lume a fericirii universale, în care toți să trăiască în belșug și mulțumire. O lume fără Dumnezeu, fără Cruce și fără sânge. O lume lipsită de orice suferință, în care fiecare durere să poată fi înlăturată cu un calmant. O lume în care nimeni să nu mai fie nevoit să-și „înjosască” propria mândrie

plecându-se înaintea cuiva. Toți oamenii ei s-ar socoti stăpâni mândri ai universului.

Dar pentru acest mândru „stăpân al univer-

loc deosebit între sărbătorile creștine. Este un mare prilej de a cugeta la veșnicie, la biruința vieții asupra morții și la triumful iubirii lui Dum-

sului”, viața fără Hristos va ajunge să transforme iubirea într-un simplu joc al instinctelor. Și, mai devreme sau mai târziu, omul se va întreba: „Încotro merg de aici înainte?” — și nu va găsi niciun răspuns. Lipsit de adevărate năzuințe, pierzându-și puterea de a visa și de a da naștere unor gânduri noi, obosit de plăcerile trecătoare ale acestei lumi, va ajunge inevitabil să se întrebe: „Pentru ce mai trăiesc?”

Se duce o luptă pentru sufletele noastre. Îngerii se bucură pentru fiecare suflet care se pocăiește și îl regăsește pe Dumnezeu. Este o luptă grea. Știm cât de greu este uneori să ne păstrăm credința și nădejdea în Domnul atunci când ni se pare că nimic nu merge bine în viața noastră.

Purtându-ne crucea prin această viață, simțim uneori că nu mai putem merge înainte. Dar Hristos ne spune: „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi” (Matei 11, 28).

„Veniți la Mine”, ne cheamă El pe fiecare dintre noi. Pentru o singură oaie care s-a rătăcit, El

pornește în căutarea ei. Și noi suntem asemenea acelei oi care, la un moment dat, s-a abătut de la cale și a ajuns acolo unde nu trebuia să ajungă. Dar Hristos voiește ca toți să fim împreună, o singură turmă a Lui, și nu voiește să piară nici măcar unul dintre noi.

Dumnezeu să ne întărească pe toți în credință și în înțelegerea celor duhovnicești. Acolo unde nu este Dumnezeu, nu este viață. Acolo unde nu este Hristos, nu este adevăr. În afara lui Hristos nu există adevăr.

A purta Crucea este o mare răspundere. Să ne ajute Dumnezeu să răbdăm până la capăt și să nu ne risipim viața, mintea și sufletul în lucruri deșarte. Să ne rugăm pentru cei dragi ai noștri, pentru ca și ei să vină împreună cu noi în Biserică și să se închine înaintea Sfintei și de viață făcătoarei Cruci a Domnului. Amin.

Pr. Nicolae Laurențiu Drăghici

Parohia Gura Motrului, județul Mehedinți

(predică la 14 septembrie)

Sursă foto: crestinortodox.ro

Poezie creștină

Sfântul Ierarh Mucenic Teodosie de la Brazi (22 sept. 1694)

Îți mulțumim, Doamne Sfinte,
Că pe români i-ai răsfățat;
Ne-ai trimis învățăminte
Și mereu ne-ai binecuvântat,

Cu oameni demni ce Ți-au slujit,
Așa cum Tu ne-ai învățat
Prin cei ce ne-au descoperit
Cum să trăim fără de păcat.

Mulți au urmat a Tale sfaturi
Așa cum ai propovădui
Celor ce Ți-au stat alături,
Cât în lume, pe pământ, ai viețuit.

Avem atâția sfinți români,
Cum nici nu ne imaginăm,
Canonizați, știuți ori neștiuți
Și pentru toți ne bucurăm.

Sfântul Ierarh Teodosie
Pe-al nostru pământ s-a născut
Și-ntr-o familie demnă, de răzeși
Credincioși, a fost crescut,

Urmași ai **Marelui Ștefan**
Cel ce credința mult a iubit,
Pentru neam și țară s-a rugat
Și de sufletul poporului s-a îngrijit.

Credința era pe primul loc
La orice suflet de creștin,
Iar pentru români era un mijloc
De-a crește într-un mod divin.

De mic, la slujbă a fost dus
Participând cu ai săi părinți;
Credința în suflet i-a pătruns
Așa cum a fost și la sfinți.

La doar 18 ani a intrat
La „Mănăstirea Brazi” din apropiere,
Ca frate, și aici ușor s-a adaptat,
Primind în suflet mângăiere.

Însă metania de călugăr,
La „Mănăstirea Bogdana” a primit,
Că pentru calități fără de număr
Sfântul Mucenic Teodosie s-a smerit.

Fiind un monah evlavios,
Cu o inteligență uimitoare,
Citind și studiind meticulos,
A dobândit aleasă valoare.

Cunoștea Sfânta Scriptură
Și Scrierile Sfinților Părinți,
Și-acumulând multă învățătură,
Se afla-n rândul preoților cinstiți.

Fiind Episcop la Rădăuți, (1669)
Adeseori la Putna mergea
La mormântul Sfântului Ștefan,
Unde **permanent candela ardea**.

Între anii 1671-1674 a fost trimis,
Din respect, să păstorească,
Episcopia Romanului
Și credința s-o întărească.

Când era **episcop la Roman**
De multe mănăstiri s-a îngrijit:
Soveja, Mera, Lepșa, Buluc, Scânteia etc.
A construit și le-a îmbunătățit.

Pentru activitatea pastorală
Și înalta spiritualitate-a fost pus
Mitropolit al Moldovei,
Fiind decât toți ierarhii mai presus,

În locul lui Dosoftei, ce plecase
În Polonia, că atunci, era domnitor
Dumitrașcu Cantacuzino,
Cel ce nu iubea pe-al său popor.

El a adus pe tătari în Moldova
Și îi ținea pe lângă domnie,
Că voia ca un timp îndelungat,
Domnitor al țării să fie.

A pus bir mare pe moldoveni
Și impozitele au crescut forțat,
Încât și mănăstirile, cu japca,
De bunuri le-a depozitat.

Mănăstirii **Rascău** i-au luat
Toți galbenii pe care îi avea
Și toate bunurile avute,
Pe care Mănăstirea le folosea.

Sfântul Mitropolit Teodosie,
Cu inima strânsă de durere s-a dus
La Domnitorul Dumitrașcu Cantacuzino
Și, cu îndrăzneală, acestuia i-a spus:

„Măria-Ta, semeni cu Antihrist?”
Și domnitorul rău s-a supărat,
Încât pe Sfântul Mitropolit Teodosie,
Din scaun, cu necinste, l-a alungat

Și l-a închis la Iași în Mănăstirea
„Sfântul Sava” unde a stat
Până ce Mitropolitul Dosoftei,
Venind din Polonia, l-a eliberat.

Fusea și răpit de oamenii domnitorului
Și 10 săptămâni a fost chinuit (1688),
Dar a suportat, având multă credință,
Că era răbdător, blând și smerit.

S-a retras cu un gust amar
La vechea sa Mănăstire (Brazi)
Și aici a construit o nouă biserică
Spre-a Sfântului Gheorghe cinstire.

Venind în locurile natale
Multe biserici a ctitorit:
Brazi, Troțușanu, Mușinoaiete,
Bogdana, și, cu râvnă le-a îngrijit.

A introdus reguli și slujbe monahale
Atât de zi cât și de noapte
Și rugăciunea neîncetată
În lăcașurile sfinte toate.

Pe logofătul Solomon Bârlădeanu,
Să ridice o nouă mănăstire
Sfântul l-a determinat,
Spre a lui Dumnezeu slăvire.

În acea vreme, împreună cu vornicul
(**Cronicar Miron Costin**), a semnat
Multe documente ale vrâncenilor
Pe care, cu dragoste, i-a ajutat.

Aceștia erau urmașii feciorilor
Vrâncioaiei, pe care i-a înzestrat
Cu cele „7 ocine” chiar Ștefan cel Mare,
Voievodul, când din luptă s-au înapoiat.

În anul 1691 Teodosie scrie o **Diată**
În care arată că a ridicat

Mai multe lăcașuri de cult
Pe care în grijă le-a lăsat

Diaconului Laurențiu,
Împreună cu toate donațiile primite,
Ca să mai facă și alte mănăstiri,
Ce trebuiau cu răbdare îngrijite.

„Câte lăcașuri am putut noi zidi,
Le știe Bunul Dumnezeu”,
Dorind ca poporul să trăiască
În credință și rugăciune mereu.

Mănăstirea Brazi, numită „de la Cruce”
(De lângă orașul Panciu) mult a însemnat
Pentru Sfântul Mitropolit Teodosie,
Că cel mai mult de ea s-a ocupat.

Aici s-a ostenit mult, ajutat
De ucenicul său Lavrentie
Episcopul Rădăuților,
Dar multe opreliști aveau să fie,

Că-n anul 1688, Sfântul a fost răpit
Și dus în Țara Românească,
De oamenii domnitorului
Și mult au putut să-l chinuiască.

Pentru că nelegiuirile crunte,
Ale acestui ne iubitor domnitor,
Dumitrașcu Cantacuzino,
Cel ce-a asuprit al său popor

Și n-a luptat spre-a-l ajuta,
(Scopul pentru care a fost pus
În fruntea credinciosului popor)
Să îl ajute și să îl apere mai presus.

Cronicarul Ioan Neculce,
În scrierile sale preciza,
Că veneau tătarii ca lăcustele
Și întreaga țara o prădau.

Îi jefuiau pe moldoveni
Și tot avutul cu forța îl luau,

Pe oameni îi chinuiau, îi omorau
Și tot ce găseau își însușeau.

O hoardă feroce, de tătarii răzleți,
Și la Mănăstirea Brazi a ajuns,
În 1694, și cu toată forța
În Sfânta Mănăstire au pătruns.

L-au chinuit în fel și chip
Pe râvnitorul Mitropolit
Și oricât l-au torturat,
Secretul nu l-a dezvăluit.

Zestrea sfintelor lăcașuri
Fusea bine ascunsă în pădure
De Mitropolitul Teodosie,
Ca tâlharii să nu o fure.

Și era după „Ziua Crucii”,
Când cinstitul cap i l-au tăiat (**22 sept. 1694**)
Și astfel Sfântul Teodosie,
Cununa muceniei a câștigat.

Monahii împreună cu credincioșii,
Cinstitul trup l-au înmormântat
În Biserica „Sfântul Gheorghe”,
În lăcașul chiar de el ridicat.

După o sută de ani de atunci,
Un pustnic, călăuzit de Dumnezeu,
A descoperit comoara ascunsă;
Vasul cu galbeni și biletul său.

Sfântul Mitropolit Teodosie
Îl ascunsese de prădători,
Spre a putea ridica lăcașuri
Sfinte, pentru ai săi închinători.

Pustnicul Dimitrie, luminat de sus,
Mănăstirea Brazi a reconstruit,
Împreună cu cele trei schituri,
Pe care cu dragoste le-a zidit,

Așa cum Sfântul Teodosie-și dorise
Când comoara, cu grijă a ascuns
În mijlocul pădurii, iar biletul
Atașat era de nepătruns.

Preciza în el ce va urma
Și cum Sfintele Moaște vor fi găsite
Exact la locul anunțat,
Așa cum fuseseră, de sus, rânduite.

A lucrat cu toată dăruirea
Și când totul a fost întocmai finit,
Dorind să își facă mormântul,
Sfintele moaște a descoperit

În curtea bisericii ultimului schit,
Pe locul vechii mănăstiri ruinate,
Că din cauza cutremurelor dese
Multe clădiri fuseseră dărâmate.

Sfintele Moaște descoperite,
Pe toți i-au impresionat,
Având o culoare specifică,
Iar locul s-a înmiresmat,

Că în timpul slujirii preoților,
Era o atmosferă înălțătoare;
Văzând acest **minunat odor**,
Toți s-au umplut de mirare.

A fost prezent și **Sfântul Antipa**
De la Calapodești (10 ian.) și a confirmat,
Că a văzut și a atins „aceste moaște
Mirositoare” și că totul este adevărat.

Anton Dumbravă, ajutor de stareț,
De la Mănăstirea Brazi (în 1857) scrie,
Că era la mare cinste atunci,
Ticva (capul) Sfântului Teodosie.

În anul 1959, când Mănăstirea Brazi,
(De comuniști), a fost demolată,
Preacuviosul stareț de la Cernica
A dat o declarație semnată și ștampilată,

Prin care arăta că atât monahii
Cât și credincioșii, cu evlavie veneau

La Moaștele Sfântului Teodosie de la Brazi,
Aprindeau lumânări și se rugau.

Încă de atunci, și chiar mai înainte,
Sf. Teodosie, cu evlavie era cinstit,
De către poporul ortodox român
Și în ceata sfinților era rânduit,

Chiar dacă a fost proclamat sfânt,
Mai târziu, peste o jumătate de veac,
Oficial, pe 5 octombrie 2003,
Pentru credincioși un adevărat leac.

Smerenia și râvna sa deosebită,
Pentru ridicarea de lăcașuri sfinte,
Dragostea pentru buna rânduială,
Îi lăsa pe toți fără cuvinte.

Sfântul Ierarh Mucenic Teodosie,
A fost un mare apărător
Al dreptei credințe strămoșești
Și al poporului român iubitor.

A iubit nespus acest popor
Și de sufletul lui s-a îngrijit,
Să-i păstreze credința nestrămutată
Și să nu mai fie atât de obidit.

Pentru dragostea lui mare,
De credință și-ai noștri străbuni,
A răbdat atâtea suferințe,
Dorind din suflet să fim mai buni.

Prigonirile nedrepte, fără cârtire,
La care a fost supus de-atâtea ori,
Smerenia și adevărata credință,
Celor răi le-a dat mereu fiori.

Dar lucrarea lui stăruitoare,
Încununată de jertfa martirică,
S-a înălțat biruitoare,
Că a crezut în Dumnezeu fără frică.

A pus mai presus de toate,
Credința dreaptă strămoșească,
În Dumnezeu adevărat și s-a rugat
Cu tărie pentru nația românească.

De aceea noi îl prăznuim (pe 22 sept.)
Și cu drag îl vom cinsti mereu,
Pentru că ne-a ajutat, mai buni, să devenim
Și cu nădejde în Bunul Dumnezeu.

Dumitra Groza

(22 sept. 2022)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poezie creștină

Sfântul Ierarh Antim Ivireanul – Mitropolitul Țării Românești (27 septembrie)

Venerabilul mitropolit Antim,
În Iviria (Georgia) s-a născut (1650).
Ioan și Maria, l-au botezat Andrei
Și-n dreapta credință l-au crescut.

De tânăr, în robie-a fost luat
Și-având o minte strălucită,
Greaca, araba, slava, turca a-nvățat,
Devenind o comoară neprețuită,

Că locuind la Constantinopol,
Și meșteșugul artelor a dobândit;
Sculptura, broderia, pictura,
Caligrafia, și-n viață le-a folosit.

De Patriarhia Ecumenică,
Din robie a fost răscumpărat,
Ca tânăr de-aleasă cultură
Și un creștin adevărat.

Domnitorul Brâncoveanu, (1688-1714)
Dorea înviorarea culturii românești,
Iar Patriarhul Dositei al Ierusalimului,
Difuzarea culturii grecești,

În toată lumea ortodoxă;
Planurile celor doi au coincis

Și eruditul Antim Ivireanul,
În Țara Românească-a fost trimis (1689),

Ca din partea providenței,
Fiind o binecuvântare
Pentru nația română,
Pusă greu la încercare,

Că de fiecare dată
Când am fost la strâmtorare,
Dumnezeu a rânduit
Să ne trimită ajutoare;

Drumul să ni-l lumineze,
Credința să o întărească,
Biserica s-o reazeze,
Ca pe noi să ne mântuiască.

Episcopul român Mitrofan,
Văzându-l atât de talentat,
În meșteșugul tiparului,
Pe acest tânăr l-a inițiat.

În scurt timp s-a călugărit,
Urmând calea lui Hristos,
Cu numele **Antim**, apoi s-a preoțit,
Spre-al ortodocșilor folos.

Egumen al Mănăstirii
Snagov a fost numit (1694)
Și cu multă pricepere,
Așezământul acesta a păstorit.

Aici, o școală tipografică
De îndată a creat
Și de a cărei funcționare,
Personal s-a ocupat.

A tipărit „**Antologhionul**” (1697),
„**Mărturisirea ortodoxă**” (1701),
„**Floarea darurilor**” (1701) și
„**Liturgierul greco-arab**” (1701),

Care-n premieră mondială
Cu litere mobile, arabe, conceput,
De autorul **Antim Ivireanul**,
În Țara Românească a fost făcut.

Activitatea tipografică
O reia la București (1701),
Unde tipărește **15 cărți** ;
Cele mai multe românești.

Ales episcop la Râmnic (16.03.1705),
Calități de excepție a dovedit

De minuat organizator ;
Și aici, **9 cărți** a tipărit.

„**Tomul bucuriei**”, **5 lucrări (800 de pagini)**,
Împotriva catolicismului îndreptate,
Teorii bine susținute,
Cu migală studiate.

S-a ocupat cu dăruire
De repararea și zugrăvirea
Mai multor mănăstiri din țară,
Inclusiv de-a lor sfințire:

Strehaia, Surpatele, Cozia,
Govora, iar aici, ca amintire,
A rămas în frescă, pe-un perete,
Icoana lui, spre dănuire.

A tradus pentru prima oară
„**Molitfelnicul**” în românește;
Aici, la noi, în Muntenia,
Pe care-l și tipărește (1706).

În Duminica Ortodoxiei (1708),
A fost înscăunat mitropolit
Al Țării Românești și cu vrednicie
Arhierească, 8 ani a păstorit.

De la Râmnic, la Târgoviște,
Tipografia a transferat
Și **18 cărți bisericești**,
În câțiva ani a imprimat:

„**Psaltirea**”(1710), „**Octoiul**”(1712),
„**Liturghierul**”(1713), „**Pilde filozofești**”,
„**Catavasierul**”(1714), „**Ceaslovul**”(1715);
În grai dulce românesc.

Ca și diaconul **Coresi, Antim**
E tipograful cel mai însemnat,
Din cultura medievală
Românească și un ierarh luminat.

A sprijinit și-alte popoare
Imprimând cărți în limba lor:
Greacă, georgiană, slavă, arabă
În ajutorul ortodocșilor.

Cărțile românești au ajuns
Până-n depărtatul Orient,
Că de importanța lor
Era pururi conștient.

În arta tipografică,
Mulți ucenici a format
Și cu multă osteneală,
Împreună cu ei a lucrat.

Își dorea atât de mult
Pe toți să îi lumineze,
Prin carte și prin cuvânt
Sufletul să le vegheze.

Parcă s-a născut român,
Așa de mult ne-a iubit.
Alături de **Brâncoveanu**,
Credința ortodoxă a întărit.

„Inima și-a împărțit-o”
Cu ortodocșii întregii lumi
„Toiag de sprijin” era pentru toți,
Dorindu-și să-i facă mai buni.

Este întemeietorul limbii literare
Și **liturgice românești**,
Ce și-a pus adânc amprenta
În slujbele bisericești.

Numele și l-a înscris
În marea „carte de aur”
A istoriei naționale și bisericești
Universale și un scump tezaur,

Ce-a rămas pe veșnicie
Un model demn de urmat
Spre Cereasca Împărăție;
Acest sfânt și preînțelept prelat.

Fiind atât de dăruit,
Nici un talant n-a îngropat,
Ci pe toți i-a înmulțit
Și Viață-n veșnicie a câștigat.

Un adevărat tămăduitor
Al sufletelor, prin cuvânt;
Al celor puternici povățuitor,
Dar și-al creștinilor de rând.

Câte pilde minunate
Ne-au rămas spre mântuire,
Fiind bine selectate
Și îmbrăcate în iubire.

Postează la loc de cinste
Cuvântul lui Dumnezeu,

De la care nu se-abate
Și l-a predicat mereu.

Propovăduitor al Sf. Evanghelii,
A fost insuflat de Duhul Sfânt,
Și ca o făclie în sfeșnic
A luminat pe-acest pământ.

„**Didahiile**” îl așează
În rândul marilor predicatori
Creștini, cu mintea trează
Și ai Bisericii luminători.

Câte suflete pierdute
O fi întors pe drumul drept,
Prin mijloace nevăzute
Acest ierarh înțelept.

Prin dragostea nemăsurată
Ce-avea pentru semenul său,
A predicat viața toată
Credința tare-n Dumnezeu.

A fost un apărător energic
Al întregului popor român,
Al drepturilor Bisericii ortodoxe,
Și era împotriva jugului păgân.

Din porunca turcilor (sept.1716)
A fost caterisit și închis,
Apoi, la Mănăstirea „Sf. Ecaterina”
Din Muntele Sinai, condus.

Pe drum, cu brutalitate,
Ostașii turci l-au martirizat
Și dincolo de Adrianopol
În râul Tungea l-au aruncat.

Fiindcă a fost o nedreptate,
Dumnezeu i-a luminat
Și cei din Patriarhia Ecumenică,
Pedepsa i-au ridicat.

Biserica Ortodoxă Română,
În anul 1992 l-a canonizat,
Pe mitropolitul **Antim Ivireanul**,
Acest sfânt și înțelept bărbat.

Prin cele **63 de cărți tipărite**
S-a dovedit de mare ajutor;
Creștinilor ortodocși fiind dăruite,
De-al Domnului Hristos slujitor.

Cât va fi Ortodoxia,
Pe Sfântul Antim îl vom cinsti
Și an de an, pe **27 septembrie**,
Cu evlavie îl vom prăznui!

Dumitra Groza
(27 sept. 2014)

Sursă foto: doxologia.ro

Sfântul Preot Mucenic Ilarion Felea (18 septembrie)

„Cuvântul Evangheliei ai mărturisit, vrednic slujitor fiind turmei tale și spre Taborul cel ceresc ai alergat, Pătimirii Domnului urmând. Pentru aceasta, te și veselești de slava Dumnezeirii, Părintele nostru Ilarion. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să miluiască sufletele noastre” (Tropar).

Sfântul Ilarion Felea s-a născut la 28 martie 1903, în localitatea Valea Bradului, din zona Hunedoarei, într-o familie de preoți. Nașterea sa a avut loc în vinerea Floriilor, zi în care calendarul bisericesc pomenește pe Cuviosul Ilarion cel Nou, fapt care dădea o încărcătură duhovnicească momentului. Tatăl său slujea ca preot în satul natal, având, astfel, o influență pastorală și spirituală asupra familiei.

Și-a făcut studiile primare în comuna în care s-a născut, între anii 1910 și 1914, după care a urmat cursurile liceale la Liceul „Avram Iancu” din Brad, în perioada 1914–1920. Ulterior a continuat studiile la Liceul „Moise Nicoară” din Arad, între 1920 și 1922, instituție unde și-a susținut examenul de bacalaureat și și-a încheiat ciclul liceal. Dorind să urmeze calea preotească, după exemplul tatălui său, a frecventat cursurile Academiei Teologice din Sibiu și ale Facultății de Teologie din București. Aceste studii le-a încheiat în mod festiv în 1939, când și-a susținut teza de doctorat, dobândind astfel o solidă și profundă cunoaștere în domeniul teologiei. Pe lângă formarea teologică, Sfântul Ilarion a parcurs și cursurile Facultății de Litere și Filosofie din Cluj, între anii 1927–1929, completându-și educația cu studii umaniste și filozofice.

În anul școlar 1926–1927 a lucrat ca profesor suplinitor la Liceul „Avram Iancu” din Brad. În 1927 sa căsătorit, în biserica din Crișcior, cu Valeria, care îi va rămâne alături toată viața; din această căsnicie au rezultat doi copii, dintre care unul a pierit din cauza unei boli nemiloase. La 29 iulie 1927 a fost hirotonit preot în cadrul Arhiepiscopiei Sibiului, iar din 6 august același an a slujit ca paroh la Valea Bradului, post pe care la ocupat până la 30 august 1930. Atunci a fost transferat în Eparhia Aradului, unde, după un concurs, a obținut parohia Arad-Șega. Parohia, desprinsă recent din Arad-Centru, ia oferit tânărului preot o biserică nouă, cu fațada în tonuri de roșu, o casă parohială modestă și o „Casă culturală” — fosta școală confesională — care aveau nevoie urgentă de renovare și extindere. Comunitatea

pe care o prelua era formată în majoritate din români ortodocși, mulți dintre ei meșteșugari sau muncitori la fabricile „Astra” și UTA din vecinătate, ceea ce îi impunea atât rolul de păstor spiritual, cât și responsabilități sociale și administrative consistente.

Sfântul Ilarion a adus la îndeplinire lucrările de zidire ale bisericii, urmărind îndeaproape desfășurarea proiectului și a vegheat asupra finalizării construcției, astfel încât lăcașul de cult să poată servi nevoilor spirituale ale comunității. El sa dedicat cu jertfelnicie păstoririi credincioșilor încredințați, oferind sprijin atât celor aflați în suferință sufletească — prin consiliere, vizite pastorale și cateheză —, cât și celor cu nevoi materiale, organizând acte de caritate și implicând parohia în ajutorarea celor lipsiți. Prin predici clare și cateheze susținute în biserică, precum și prin activitățile culturale și religioase pe care lea inițiat la Casa Culturală a parohiei (întâlniri, conferințe, activități educative), a contribuit la formarea spirituală și culturală a comunității.

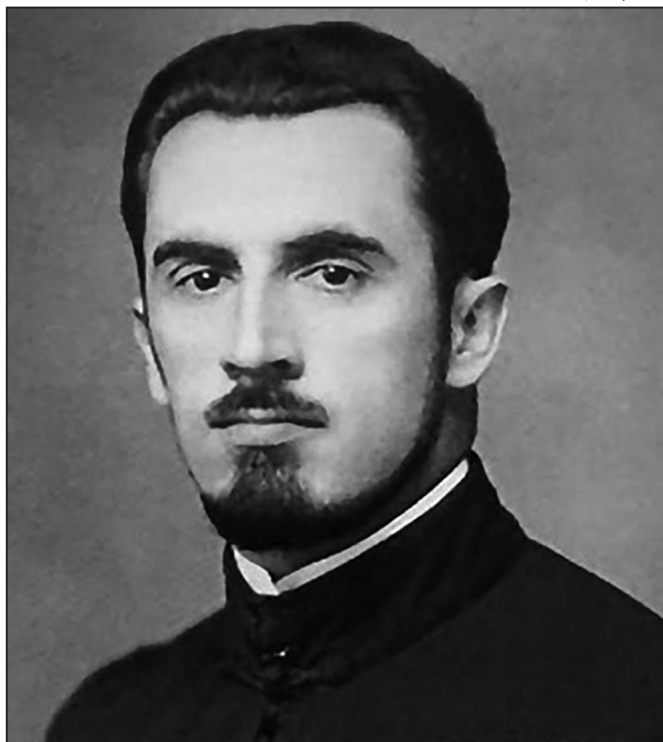
Tot prin slujbele oficiate la Altar și prin cuvântul rostit, Sfântul Ilarion a desfășurat de-a lungul timpului o intensă activitate pastorală și culturală și în alte parohii și unități școlare din cuprinsul Eparhiei Aradului, răspândind îndrumare religioasă, stimulând viața liturgică și promovând inițiative educaționale. Chiar în cei nouă ani în care a slujit și păstorit în această parohie, el nu a renunțat la străduința de aprofundare teologică; a continuat studiul, documentarea și reflecția teologică, păstrând în același timp harul scrisului. De altfel, darul acesta literar își avea rădăcina încă din 1924, când, student fiind, a debutat în Revista Teologică din Sibiu, și a continuat apoi să se manifeste în lucrările și contribuțiile sale ulterioare.

În anul universitar 1937–1938, și-a început activitatea didactică ca profesor suplinitor la Academia Teologică din Cluj, ocupând această poziție pe durata semestrului respectiv. Ulterior, la 1 ianuarie 1939, a primit numirea de paroh al bisericii din cartierul Arad-Centru, slujind în această parohie până la 30 septembrie 1942. După o perioadă, a fost reîncorporat în aceeași comunitate religioasă la 1 iulie 1952 și și-a continuat lucrarea pastorală acolo până la 25 septembrie 1958, dată la care a fost ridicat de organele Securității.

Pe 1 octombrie 1938 i s-a încredințat cate-

dra de dogmatică și apologetică de la Academia Teologică din Arad, instituție în cadrul căreia a activat până în anul 1948; în această perioadă a îndeplinit pentru o bună perioadă și funcția de Rector. Ca profesor, a predat cu competență și dăruire studenților din anii III și IV, având în responsabilitate disciplinele Teologia dogmatică, Teologia morală, Ascetica și mistica, precum și Omiletica practică.

Pe plan editorial, la 1 iunie 1939 i s-a încredințat conducerea revistei „Biserica și Școala”, publicație pe care a îngrijit-o până în 1945. De asemenea, începând cu 1 august 1943 a preluat și direcția foii religioase „Calea mântuirii”, destinată credincioșilor, pe care a coordonat-o tot până în 1945. În paginile acestor publicații și-a

semnat o serie de articole privind teologia și viața bisericească, oferind totodată informații și recenzii despre aparițiile editoriale și periodice din domeniu.

Cunoscut și îndrăgit de oameni de toate vârstele, căutat pentru sfat și respectat pentru viața lui duhovnicească, el le descifra tinerilor și celor în vârstă tainele credinței, ale Evangheliei și ale conduitei creștine. A rămas în memoria tuturor ca un duhovnic înțelept și blând, iar pentru generații întregi de preoți care au slujit la Sfintele Altare din vestul țării, Părintele Ilarion a fost un model de dascăl și păstor: impunător prin înfățișare, aspru în trăire ascetică și cu un glas care răsună ca tunetul, provocând respect și admirație.

De la catedrele Academiei Teologice — mai

întâi la Cluj și, în special, la Arad — a știut să deschidă inimile multor tineri pentru frumusețea și profunzimea teologiei. I-a instruit în dreapta credință ortodoxă, pe care a mărturisit-o cu fermitate și cu întreaga sa viață, uneori cu prețul suferinței. Viziunea sa teologică nu era teoretică, separată de viața cotidiană: era strâns legată de viața Bisericii, de rugăciune neîncetată, de asceză, de mărturisire curajoasă și de jertfă. Învățăturile sale se sprijineau pe Sfânta Scriptură, pe scrierile Sfinților Părinți, pe textele filocalice și pe Viețile Sfinților, pe care le pune mereu în slujba formării duhovnicești.

Viața lui a fost marcată și de prigoană. La 3 martie 1945 a fost ridicat împreună cu un grup de oameni de cultură și cu persoane cunoscute pentru trăirea lor religioasă și închis în lagărul de la Caracal, unde a rămas până în iulie 1945. În dimineața Bobotezei, pe 6 ianuarie 1949, după ce și-a încheiat rânduiala de binecuvântare a caselor credincioșilor, a fost din nou ridicat și dus într-o pivniță insalubră și înghesuită, unde a fost anchetat. A stat o vreme singur într-o celulă la capătul etajului al II-lea, loc rezervat celor etichetați ca deținuți politici, trăind condiții grele și umilitoare.

A fost ulterior transferat la Penitenciarul din Timișoara și, la 28 octombrie 1949, judecat și condamnat la un an de detenție corecțională pentru „omisiunea denunțării”. A trecut și prin vechile celule ale închisorii din Aiud, iar eliberarea i-a fost acordată la 5 ianuarie 1950. După experiența detenției, sa reclădit treptat, lucrând la Biblioteca Sfintei Episcopii, iar mai târziu, la 1 iulie 1952, a fost reintegrat în slujirea preoțească la parohia AradCentru (Catedrală), unde și-a continuat misiunea pastorală până la momentul arestării. Prin învățăturile, viața și suferința sa, Părintele Ilarion a lăsat o moștenire duhovnicească puternică, care a format multe conștiințe și a întărit credința multora.

Ultima reținere a Sfântului Ilarion s-a petrecut în 1958; după ce a fost transferat la București, a ajuns apoi în Penitenciarul din Cluj, unde, în urma unor declarații mincinoase, a fost judecat și condamnat la 20 de ani de temniță grea și la opt ani de degradare civică. Din Cluj a fost mutat la Gherla, iar de acolo a fost dus în închisoarea severă de la Aiud.

Chiar și în condițiile dure ale detenției, precum și atunci când încă se afla în libertate, Sfântul Ilarion și-a păstrat aceeași credință neclintită în Iisus Hristos, conform învățăturilor Bisericii. A

continuat să mărturisească cu tărie credința sa, în ciuda bătăilor, a amenințărilor, a înfometării și a anchetelor repetate care l-au slăbit fizic până la epuizare. La Aiud, în locul de suferință, el a transformat efectiv temnița într-un amvon al teologiei: le vorbea de credință și deslușea tainele credinței celor din jur, rămânând în conștiința celorlalți deținuți ca un adevărat mărturisitor și păstor sufletească.

Sfântul Ilarion a adormit în Domnul la Aiud pe 18 septembrie 1961; deși era bolnav și avea nevoie de îngrijiri medicale, i-a fost refuzată asistența necesară. Timp de două zile deținuții i-au vegheat trupul, iar apoi el a fost dus la îngropare în cimitirul comun. În mod macabru, înainte de a-l îngropa, gardienii i-au înfipt în inimă o bară ascutită de fier – gest prin care se asigurau de stingerea vieții prizonierului.

În noaptea înmormântării, aproape 400 de preoți deținuți i-au intonat în tăcere prohodul, fiecare în celula sa, în semn de pioasă cinstire. Toată viața, Sfântul Ilarion a căutat sfințenia în Hristos, slujind cu devotament Biserica și studiul

teologiei; această viață de slujire a fost pecetluită prin mărturia supremă — moartea sa martirică în temnița de la Aiud, care i-a întărit memoria ca pe o lumină pentru cei care i-au fost alături.

„O, Sfinte și întru tot lăudate Părinte Ilarion, cu umilință și cu evlavie te cinstim, aducându-ți prinos de laudă, ție, celui ce te-ai arătat mult-pătimitor și ales mărturisitor al lui Hristos și puternic rugător și ajutorător celor ce te cinstesc. Ascultă, Sfinte, cererile noastre și, ca un păstor și părinte, ocrotește țara noastră și pe noi, robii tăi, de toată întâmplarea cea rea, de toate bolile și rănilor cele aducătoare de moarte; acoperă-ne și ne apără de tot răul, călăuzindu-ne pe calea poruncilor lui Dumnezeu. Mijlocește pentru dascălii, elevii și studenții care ucenicesc în tainele teologiei și îi întărește pe toți, cu harul rugăciunilor tale, ca să dobândească puterea înțelegerii învățăturilor dumnezeiești. Amin” (Rugăciune).

Pr. Nicolae Laurențiu Drăghici

Parohia Gura Motrului, Județul Mehedinți

Sursă foto: doxologia.ro

Urmarea lui Hristos!

„Zis-a Domnul: Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape viața și-o va pierde, iar cine își va pierde viața sa pentru Mine și pentru Evanghelie, acela și-o va mântui. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8, 34-38; 9, 1).

Sfânta Evanghelie ne prezintă chemarea pe care Domnul nostru Iisus Hristos o adresează tuturor, nu numai ucenicilor Săi, făcând apel la voința noastră, zicând „oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie”. Deși acest cuvânt al Domnului pare greu și dureros, însă nu este așa, pentru că în împlinirea chemării pe care Domnul ne-o adresează, nu suntem singuri, ci El Însuși ne ajută încât ceea ce ne cere să poată fi îndeplinit, așa încât orice pare dificil, dragostea îl face ușor.

A te lepăda de sine, pentru a putea să îți iei crucea înseamnă nu doar a părăsi păcatul cel din afară, ci și ceea ce acest păcat a schimbat în sufletul nostru. Pocăința de faptele păcăto-

se este un pas foarte important, absolut necesar în lucrarea mântuirii, însă este doar primul pas și el nu este de ajuns. Pentru că atunci când am păcătuit, nu am făcut doar niște fapte exterioare ci am schimbat și starea noastră lăuntrică, sufletească, nu mai suntem așa cum ne-a făcut Dumnezeu, ci am devenit niște făpturi distorsionate, schimonosite. Am întunecat și stricat chipul lui Dumnezeu din noi.

Desigur că Dumnezeu nu privește doar la faptele cele din afară, ci și la starea noastră lăuntrică. Astfel dacă am furat, nu trebuie doar să ne mulțumim să dăm înapoi sau să renunțăm la ceea ce nu este al nostru, ci trebuie să ne schimbăm și lăuntric, să dăm din ceea ce ne aparține. Așa cum a făcut și Zahau, nu a întors doar de patru ori, celora ce îi nedreptățise, așa cum de altfel prevedea Legea Vechiului Testament, ci el a făcut cu mult mai mult, a dat jumătate din ceea ce era al său săracilor. Tot la fel dacă am fost mândri, nu este de ajuns numai să fim liniștiți și să nu ne mai mâniem, ci trebuie să îndreptăm ceea ce mânia a pricinuit și să ne luptăm pentru a deveni buni, milostivi și iertători.

Cu alte cuvinte a te lepăda de sine, înseamnă a renunța la felul vechi de existență, la omul cel

vechi al păcatului pe care l-am zidit prin faptele cele din afară, care ar trebui să moară așa încât să putem să spunem împreună cu Sfântul Apostol Pavel: de acum nu mai trăiesc eu ci Hristos trăiește în mine. Desigur Domnul nostru Iisus Hristos nu silește și nu constrânge pe nimeni, ci invită pe oricine voiește să fie ucenicul Său.

Crucea mai înseamnă și propriile anxietăți și suferințe din trup, trup care el însuși este format semănând cu o cruce. Cel care își ia crucea, chiar dacă acesta nu este un lucru ușor, înseamnă că el s-a decis să urmeze Domnului, potrivit învățăturilor și percepțelor Lui, chiar dacă acest lucru va presupune multe greutăți, pentru că mulți vor încerca să îl ia în derâdere, alții să îl contrazică sau chiar să îl persecute. Și acest lucru se întâmplă nu numai din partea pă-

lupțăm să iertăm pe cei ce ne-au făcut rău și ne-au vătămat, trupul nostru poate să nu simtă nimic, poate să nu fie răstignit, dar sufletul nostru, inima noastră este răstignită. Este vorba de crucea duhovnicească și o purtăm atunci când ne silim să iertăm, să avem milă de cei ce ne vatămă, să iertăm și să iubim pe cei ce ne disprețuiesc sau ne urăsc.

Desigur Domnul Hristos fiind Dumnezeu era deasupra suferinței, dar a luat firea noastră omenească și a purtat în propriul trup și suflet suferința noastră. Chiar și atunci când a intrat în lumea creată, ca Dumnezeu a rămas deasupra creației, a rămas Dătător al Legii chiar și atunci când a venit să slujească sub Lege și deși era Dumnezeu, egal cu Dumnezeu Tatăl, din iubire pentru noi a devenit ascultător până la moarte și încă moarte

pe cruce, cu o suferință și o moarte care nu poate fi niciodată înțeleasă, deoarece în aceeași Persoană suferea și murea după firea Sa omenească Dumnezeu Cel nepătimitor și nemuritor.

Știm că Domnul a biruit moartea și păcatul prin Cruce, știm că a Înviat și S-a Înălțat la ceruri. Acolo ne cheamă și pe noi, nu suntem singuri. Să ne smerim, așa cum El Însuși S-a smerit și la aceasta să adăugăm milostenia. Căci cel ce neglijează fapta cea bună față de aproapele nu va înțelege fapta cea bună a lui Dumnezeu, de care a beneficiat întreaga creație și nu va fi conștient de lucrurile bune pe care le-a primit de la Dumnezeu, și chiar dacă s-a bucurat de ele, nu există bucurie adevărată pentru ceea ce nu înțelegi și neînțelegând nu vom fi recunoscători și nu vom ști să folosim darurile primite.

Desigur există multe motive pentru a iubi lumea, dar ea trebuie iubită în legătură cu Cel care a creat-o. Într-adevăr lumea este frumoasă, dar mult mai frumos este Cel care a îmbrăcat-o cu această frumusețe, de aceea să nu ne lăsăm copleșiți de aceste frumuseți trecătoare, ca să nu iubim creatura mai mult decât pe Creator.

Așadar, cel care voiește, să vină după Mine!

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
(predică la Duminica după Înălțarea
Sf. Cruci, 20 septembrie)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

gânilor care sunt în afara Bisericii, ci chiar din partea unora care par a fi în interiorul Bisericii, dar care se plasează în afară din cauza perversității faptelor lor.

Deci cel ce voiește să urmeze Domnului Hristos nu trebuie să amâne luarea crucii, tolerează-i pe cei păcătoși dar nu pentru a te alătura și asemena lor, ci disprețuind toate lucrurile de dragul prieteniei lui Hristos, căci preocupați de cele materiale, încetăm urcușul spre scopul nostru ceresc și nu noi ducem crucea ci suntem purtați și trași de ea.

A lua propria noastră cruce înseamnă și a suferi pentru moment, a-ți mortifica trupul, a omori în noi înșine ceea ce este atașat profund de cele pământești, fapt care îl face pe om să caute plăcerea fără măsură în viața aceasta, uitând de viața veșnică. Crucea lui Hristos înseamnă desființarea păcatului. Atunci când ne

*Traduceri din Sf. Părinți***Teofan Kerameus, Arhiepiscopul Tavromeniei****Omilia a 5-a: Din Evanghelia după Luca, la Duminica întâi, la cuvintele: „Stând Iisus lângă lacul Ghenizaret, a văzut două corăbii...” și celelalte^A.****IDuminica a XVIII-a după Rusalii (Pescuirea minunată) - Luca 5, 1-11**

De vreme ce astăzi a început să se citească din nou în Biserică Evanghelia după Luca (căci așa au rânduit de la început Părinții: ca Evanghelia după Ioan să se rostească de la însăși strălucita Înviere până la sărbătoarea la care se prăznuiește Pogorârea Sfântului Duh; iar cea a dumnezeiescul Matei să se citească începând de acolo și să se încheie la sfârșitul anului; iar de aici înainte Biserica să fie inițiată în taine de marele Luca, lăsându-i lui Marcu, propovăduitorul lui Dumnezeu, vremea posturilor), haideți să cercetăm: ce este Evanghelia, și la ce se raportează cele patru Evanghelii, și pentru ce sunt patru. Așadar, Evanghelia este o prefigurare a vieții celei izvorâte din Înviere, care, printr-o viețuire virtuoasă, ne pregătește pentru viața ce va să fie. Să spunem și la ce se raportează ele, urmând cuvântului¹ lui Maxim [Mărturisitorul], cel înțelept în cele dumnezeiești.

De vreme ce sfânta întipărire a Evangheliilor a fost dată oamenilor, iar omul este un mic univers, lucru mărturisit atât de cei din afară [filozofii păgâni], cât și de ai noștri [Sfinții Părinți], ca unul ce le cuprinde pe cele ale lumii sensibile și pe cele ale lumii inteligibile, în chip firesc Evangheliile nu au depășit numărul patru. Căci patru sunt elementele care alcătuiesc această lume sensibilă, și patru sunt virtuțile generale care împodobesc partea noastră rațională. Și precum **eterul** este în lumea sensibilă, tot așa în lumea cugetării este **prudența/ chibzuința** (**φρόνησις**), o deprindere luminătoare și călăuzitoare spre rațiunile duhovnicești ale fiecăreia dintre făpturi. Așadar, taina eterului și a prudenței o deține Sfânta Evanghelie după Ioan, ca fiind cea mai înaltă dintre toate, care introduce în chip mistic credința cea simplă și curată despre Dumnezeu și înțelegerea Lui. Și precum **aerul**, așa este **bărbăția** (**ἀνδρεία**), ca deprindere mișcătoare și strângătoare a vieții înnăscute

întru Duh. Prin urmare, taina aerului și a bărbăției o deține Evanghelia după Luca, ca una mai amplă în desfășurare și împodobită cu mai multe istorisiri. Și precum **apa** este între cele sensibile, tot așa este **cumpătarea** (**σωφροσύνη**) între virtuți, deprindere lucrătoare a rodniciei duhovnicești. Așadar, taina apei și a cumpătărilor o deține Evanghelia după Marcu, ca una ce începe de la botezul lui Ioan și de la pocăința propovăduită de el, prin care se statornicește cumpătarea. Și precum **pământul**, așa este **dreptatea** (**δικαιοσύνη**), deprindere a statorniciei neclintite în bine și temelie nestrămutată. Prin urmare, taina pământului și a dreptății o deține Evanghelia după Matei, care își alcătuiește cuvântul într-un chip mai firesc și mai direct. Acestea fiind astfel lămurite pentru noi, haideți, dar, să ne atingem și de cuvintele ce s-au citit astăzi.

În vremea aceea, «*Iisus, stând lângă lacul Ghenizaret, a văzut două corăbii oprite lângă țarm*» (Luca 5, 1-2). Din Galileea a început să-și adune ucenicii; căci de acolo îi cheamă pe Petru, și pe Andrei, și pe Filip, și pe fiii lui Zevedeu (cf. Matei 4, 18-22; Ioan 1, 43-44). Poate cinstind ținutul care L-a hrănit, poate și punând un semn prin aceasta, că din această viață nestatornică și din tăvălugul stricăciunii lucrurilor i-a adunat pe apostoli. Căci „Galileea” se tâlcuiește „tăvălugită” (sau: „cea care se rostogolește/se prăvale”). Și încă și faptul că i-a văzut pe aceștia în lac și de acolo i-a „pescuit vii” duce la același înțeles, arătând curgerea și tulburata zbatere a vieții, pe care cuvântul o însemnează. Așadar, vede două corăbii stând lângă lac. Căci pescarii care erau fruntașii ambelor corăbii, ostenindu-se toată noaptea și neprimind nimic, părăsiseră corăbiile și ședeau liniștiți, spălându-și mrejele, ca unii ce nu pescuiseră nimic. Vine, așadar, Stăpânul și «*urcându-Se într-una din corăbii, care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze*

^A Traducere din limba greacă după: ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΕΠΙΚΛΗΝ ΚΕΡΑΜΕΩΣ, ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΑΥΡΟΜΕΝΙΟΥ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ, ΟΜΙΛΙΑ Ε΄. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Κυριακῆς πρώτης εἰς τὸ «Ἐστὼς ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν λίμνην Γενησαρέτ, εἶδε δύο πλοῖα,» καὶ τὰ λοιπά., în PG. 132, col. 204-217.

¹ Această analogie mistică dintre cele patru elemente și cele patru virtuți este transmisă de Sfântul Maxim în Ambigua, capitolul 83: „Fiindcă ceea ce este eterul, cum se spune, adică elementul focos, în lumea sensibilă, aceasta este în lumea cugetării **chibzuința**, ca deprindere ce luminează și vedește rațiunile duhovnicești din fiecare dintre existente, prin ele arătând fără greșală cauza în toate și atrăgând dorința sufletului spre Dumnezeu. Și ceea ce este în lumea sensibilă aerul, aceasta este în lumea cugetării bărbăția, ca deprindere de a se mișca și de a susține și activa viața naturală cea după duh și de a strămuta mișcarea neîncetată din suflet în jurul lui Dumnezeu. Și ceea ce este apa în lumea sensibilă, aceasta este în lumea cugetării cumpătarea, deprinderea care produce rodnicia vieții în duh și naște bucuria izvorătoare a iubirii de Dumnezeu, ce susține dorința după El. Și ceea ce este pământul în lumea sensibilă, aceasta este în lumea cugetării dreptatea, deprinderea care naște după formă toate rațiunile din existențe și distribuie fiecăreia, în mod egal, împărțirea vieții în duh și constituie fundamentul neclintit al pășirii noastre în bine prin voință”. - În volumul SFÂNTUL MAXIM MĂRTURISITORUL, Ambigua, traducere de Pr. Dumitru Stăniloae, Editura IBMBOR, București, 2006, p. 324-325. Pe urmele lui mergând, Teofan potrivește aceste elemente reale și analogice, cu cele patru Evanghelii.

puțin de la uscat. Și, șezând în corabie învăța din ea mulțimile» (Luca 5, 3). De ce voiește să le vorbească din corabie? Fiindcă adunarea era foarte mare și ca nu cumva, alergând mulțimile în jur, învățătura să rămână neauzită pentru cei mulți, intrând în corabie, îi așază pe toți în fața Lui. Iar după ce a încetat a grăi, poruncește celor din jurul lui Simon să meargă la adânc și să lase mrejele spre pescuire. Iar ei zic: *«Toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău voi arunca mrejele. Și făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de pești»* (Luca 5, 5-6).

Aceasta este, așadar, paradoxul (minunea) istorisirii. Iar noi, ridicând vâlul scripturistic, să ne sprijinim mintea pe vederea duhovnicească (θεωπία). Căci cuvântul ne îndeamnă și pe noi să ducem istoria la adâncul înțelesurilor și să aruncăm mreaja cuvântului spre pescuirea contemplației. Ce vânează, așadar, slaba noastră mreajă? Lacul Ghenizaret este viața tulburată a oamenilor, suburbia (marginea) stăpâni-

torului acestei lumi. Căci „Ghenizaret” se tâlcuiește „grădina conducătorilor”, fiindcă demonii, cârmuitorii acestei lumi (cf. Efeseni 6, 12), și-au însușit-o ca pe o proprietate a lor. În acest lac al vieții pluteau cele două corăbii: poporul dintre neamuri și poporul dintre iudei. Peste cei dintre neamuri stăpânea legea cea naturală; iar peste cei din Israel, legea cea scrisă. Dar amândouă au fost călcate, și nici una nu a izbutit să ducă la împlinire mântuirea; astfel, legile au ajuns neputincioase în lucrarea lor. De aceea, legiuitorii spălau mrejele, ca unii care nu izbutiseră să prindă nimic. Căci și Mântuitorul a poruncit ucenicilor *«să scuture praful de pe picioare»* (Matei 10, 14; Luca 9, 5), împotriva cetății care nu primește propovăduirea. Iar cuvântul: *«Toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins»*, trebuie înțeles astfel: Noapte era vremea de dinaintea iconomiei, noapte a necunoașterii lui Dumnezeu, în care profeții, deși s-au ostenit mult,

nu au putut convinge pe nimeni să intre în mrejele cunoașterii lui Dumnezeu. Că înainte de venirea lui Hristos era noapte, o strigă limpede Apostolul Pavel: *«Noaptea e pe sfârșite; ziua este aproape»* (Romani 13, 12). Când, așadar, a răsărit Soarele Dreptății și a adus dimineața, atunci, da, atunci mreaja apostolică, odată slobozită, adică propovăduirea Evangheliei, a adunat pescuirea cea rațională.

Dar cum au venit în ajutor cei din cealaltă corabie, ca să nu se rupă mreaja? Căci, spune: *«le se rupeau mrejele»* (Luca 5, 6), încât nu puteau s-o scoată; *«și au făcut semn celor ce erau în cealaltă corabie să vină să le ajute»* (Luca 5, 7). Ce se tâlcuiește, așadar, prin aceasta? Mulți au încercat să rupă mreaja evanghelică, precum nelegiuitul Arie, care a rupt haina Celui Unul-Născut, potrivit arătării ce s-a făcut în-tâistătătorului Alexandriei; el, care a îndrăznit cu nerușinare să-L despartă pe Fiul de ființa Tatălui și să-L numere împreună cu făpturile. Asemenea lui, după aceea, a fost Eunomie, și Macedonie, și Apolinarie,

și tot restul catalogului eresiarhilor, prin care mreaja învățaturii era în primejdie să se rupă. Dar au venit în ajutor cei din cealaltă corabie, adică cei dintre neamuri, cei care, demascând basmele ereticilor și sofisme lor prin înțelepciunea cuvântului, au stat împotriva. Așa au fost marele Dionisie [Areopagitul], înțeleptul Ierotei, Iustin [Martirul și Filosoful] și Clement [Alexandrinul], și cei care au strălucit asemenea lor; aceștia au sprijinit propovăduirea și au umplut Biserica. Dar, dacă socotiți de cuviință, să reluăm iarăși firul istorisirii.

«Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos. Căci spaima îl cuprinsese pe el» (Luca 5, 8-9). Așadar, Petru, văzând pescuirea această atât de mare pescuire de pești și cuprins de spaimă, din multă evlavie îl roagă pe Domnul să iasă din corabie. Dar El îi răspunde: *«Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni»* (Luca 5, 10). Însă, ajungând aici, mi-am adus aminte de rătăcirea elinească. Căci cei care au turbat împotriva Bisericii și au încercat să rupă această mreajă sfântă, pe lângă celelalte defăimări pe care le-au vărsat din sufletul lor urât mirositor, au mai adăugat și aceasta: „Dacă ucenicii sunt rânduiți să prindă oamenii asemenea peștilor, precum se spune aici: *«Vei fi pescar de oameni»*, și în alt loc: *«Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni»* (Matei 4, 19), iar pescarii scot peștii din viață spre moarte – căci apa este viață pentru cele acvatice, iar aerul moarte, precum pentru cele de uscat este dimpotrivă –, dacă

deci aceasta e adevărat, atunci ucenicii lui Iisus, pescuind oamenii prin propovăduire, îi dau pierzării și morții, asemenea peștilor”. Acestea le spune limba spurcată, obraznică și josnică a nelegiuitului Iulian [Apostatul], al cărui «*venin de aspidă este sub buze*» (Psalm 139, 3), și ai cărui «*dinți sunt arme și săgeți*» (Psalm 56, 6), precum spune Psalmul. Astfel de sofisme sunt lătrături de câini turbați și șuierături de șerpi veninoși, care, prin raționamente prostești, sfâșie adevărul. Căci cel ce se îngâmfă cu dialectica trebuia să înțeleagă că lucrurile bune sunt uneori rânduite sub chipuri și numiri asemănătoare celor rele, dar nu primesc același mod al lucrării. Fiindcă și cel ce fură patul altuia și cel ce trăiește în căsătorie legitimă săvârșesc amândoi același act al împreunării, dar conviețuirea după lege nu este vinovată ca adulterul. De asemenea, ucide și tâlharul pe călător, și judecătorul pe tâlhar, și amândoi săvârșesc ucidere; însă pe cât este unul nedrept, pe atât celălalt este plin de dreptate. Tot așa și cuvintele: «*Vei fi pescar de oameni*» și «*Vă voi face pescari de oameni*», până la actul pescuirii au comuniune

²Ana, mama lui Samuel.

de nume, dar după pescuire se deosebesc prin faptă. Căci pescuirea peștilor se sfârșește în moarte, iar pescuirea oamenilor în viață. Iar dacă voiești, să nu schimbăm deloc pilda: după cum în pescuirea peștilor moare acel pește irațional, iar prin el se hrănește firea rațională a oamenilor, tot așa pescuirea evanghelică poruncește moartea pornirilor iraționale din noi și dă viață rațiunii prin omorârea cugetării pământești. Astfel se lucrează deopotrivă și moartea, și viața. Și poate acesta este sensul cuvântului spus în Deuteronom, din partea lui Dumnezeu: «*Eu omor și înviez*» (Deuteronom 32, 39), voi omorî vechiul așezământ al păcatului și voi da viață chipului cel nou al evlaviei. Dar și o prorociță² din neamul evreilor spune: «*Domnul omoară și învie*» (I Regi 2, 6). Să ni se dea și nouă să omorâm legea trupului din noi, cea care se împotrivește legii Duhului, și să ni se dea viață sufletelor noastre prin viețuirea cea după Dumnezeu, în Hristos Dumnezeu, Căruia I se cuvine toată slava în vecii vecilor. Amin.

Traducere: Pr. Daniel Budeanu

Sursă foto: ortodoxradio.ro²²

Micul Catehism

Homeopatia din perspectivă ortodoxă

În ultimele decenii, homeopatia a devenit una dintre cele mai cunoscute forme de medicină alternativă. Mulți oameni apelează la preparatele homeopate considerându-le naturale, lipsite de efecte adverse și compatibile cu viața creștină. Din perspectivă ortodoxă, însă, problema trebuie analizată cu discernământ, atât din punct de vedere medical, cât și duhovnicesc.

Homeopatia a fost întemeiată la sfârșitul secolului al XVIII-lea de medicul german Samuel Hahnemann și se bazează, în principal, pe două idei: principiul potrivit căruia „asemănătorul vindecă asemănătorul” și folosirea unor substanțe diluate în mod repetat, uneori până la niveluri la care în produsul final nu mai rămâne practic nicio moleculă din substanța inițială. Explicația homeopată tradițională vorbește despre o presupusă „forță vitală” asupra căreia ar acționa remediul.

Tocmai această concepție poate ridica întrebări pentru un creștin ortodox. Credința ortodoxă nu respinge medicina și nici folosirea substanțelor naturale. Dimpotrivă, Sfânta Scriptură și Tradiția Bisericii privesc îngrijirea trupului și activitatea medicului ca pe lucruri folositoare omului. Sfântul Apostol Luca însuși era medic, iar în cartea Înțelepciunea lui Isus Sirah citim: „Cinstește pe doctor cu cinstea ce i se cuvine,

că și pe el l-a făcut Domnul” (Sirah 38, 1).

Problema apare atunci când unei metode terapeutice i se atribuie mecanisme misterioase, „energii” sau puteri care nu pot fi explicate prin realitatea materială a tratamentului și care riscă să dobândească o semnificație aproape spirituală. Creștinismul ortodox face o distincție clară între lucrarea harului lui Dumnezeu și concepțiile im-personale despre „energii cosmice”, „vibrații” sau „forțe vitale”. De aceea, unele interpretări filosofice ale homeopatiei pot deveni incompatibile cu antropologia creștină, mai ales atunci când sunt amestecate cu practici ezoterice, ocultism, astrologie sau idei de tip New Age.

Nu trebuie confundată homeopatia cu fitoterapia (terapia cu plante). Chiar dacă pornește uneori de la substanțe vegetale, homeopatia le diluează foarte mult, în timp ce în fitoterapie, pot fi detectate clar substanțele extrase din plante, ce prezintă numeroase beneficii pentru sănătate, în paralel cu medicamentele alopate.

Dintre Sfinții Părinți, Sf. Paisie Aghioritul și Porfirie Kavsokalivitul s-au poziționat ferm împotriva homeopatiei. Sf. Paisie afirma: „Homeopatia este încurcată. Mulți s-au încurcat în această poveste și au amestecat în ea multe teorii. După ce vei lua o doctorie, îți vor spune aceia: «La început te vei simți mai rău, dar apoi

îți va trece». Să spunem că te doare obrazul. Celălalt îți dă o palmă puternică și te doare mai tare, așa încât starea de mai înainte, ți se pare o glumă și o suferință ușor.

Mai există și unii care sunt bolnavi numai cu închipuirea. Unul ca acesta merge la medic, iar acela îi spune: «Pleacă, nu ai nimic». Merge din nou și medicul iarăși îi spune: «Pleacă, nu ai nimic». Merge apoi la homeopat. Acesta știe că nu are nimic, dar nu îi spune, ci îi dă un praf, pentru a-i liniști gândul aceluia și astfel îi trece durerea. «M-am făcut bine», spune acela.

Aceasta este înșelăciune! Apoi mai sunt și alții care, neputându-se aranja nicăieri în altă parte, merg la homeopatie și astfel își găsesc o ocupație. Dar lucrul acesta este primejdios. Se încurcă diferiți inși în treaba aceasta și nimeni

nu poate avea încredere în ei. Apoi, resping toate celelalte tratamente.

Eu aș fi de acord mai degrabă cu un botanist, cu un om de știință. Dar există și mulți escroci. Unul spune că poate cunoaște toate bolile numai privind în ochii celui bolnav. Sunt și eu de acord că unele boli se pot depista în felul acesta, dar cum vă cunoaște acela inima privind în ochi. Altul spune că prin ureche poate vindeca toate bolile. Bagă în ea niște ace. Prostii. Aceștia sunt niște escroci. Este nevoie de discernământ în toate acestea.

– Adică, Părinte Paisie, să nu facem tratamente homeopate la copil?

– Nu, nu este un lucru în care să ai încredere.” (Părintele Paisie mi-a spus, Ed. Evanghelistos, 2006).

Mulți homeopați se dau drept „ortodocși” și fac o analogie între remediile homeopate și Învierea Domnului („cu moartea pe moarte călcând” – „principiul similarității”) sau Aghiasma („memoria apei”), pentru a susține teoriile lor. Este important să le spunem că Sfântul Paisie caracteriza remediile homeopate drept înlocuitori demonici ai apei sfințite, iar Sfântul Porfirie accepta doar medicina clasică, nu și așa-numitele terapii alternative. Despre homeopatie spunea că unele dintre remediile importate din străinătate erau vrăjite, fiind supuse unor practici de magie (www.johnsanidopoulos.com).

Există și o problemă medicală importantă. Pentru numeroase remedii homeopate nu s-a demonstrat, prin studii științifice solide, o eficacitate superioară efectului placebo. Pericolul cel mai mare nu este neapărat administrarea unui asemenea preparat, ci renunțarea la un tratament medical eficient în cazul unei boli serioase. A refuza medicina dovedită și a încredința vindecarea exclusiv unei metode neverificate poate însemna o lipsă de responsabilitate față de darul vieții și al sănătății primit de la Dumnezeu.

Ortodoxia nu ne cheamă nici la superstiție, nici la disprețuirea științei, ci la discernământ. Creștinul se poate ruga pentru vindecare, poate primi Sfântul Maslu și celelalte Taine ale Bisericii, dar în același timp poate și trebuie să apeleze la medic atunci când este bolnav. Rugăciunea și medicina nu sunt rivale. Medicul tratează prin mijloacele firii, iar vindecarea ultimă rămâne întotdeauna în mâinile lui Dumnezeu.

Prin urmare, homeopatia trebuie privită cu prudență de creștinul ortodox. Nu orice produs numit „homeopat” constituie automat o practică ocultă, însă teoriile spiritualizante care pot însoți homeopatia trebuie respinse. Mai ales, aceasta nu trebuie să înlocuiască tratamentele medicale validate. Criteriul ortodox rămâne discernământul: să nu atribuim obiectelor sau unor presupuse energii puteri pe care nu le au, să nu transformăm sănătatea într-o superstiție și să ne folosim cu responsabilitate atât de darurile creației, cât și de cunoașterea medicală pe care Dumnezeu a îngăduit omului să o dobândească.

Pr. Marian Constantin Arnăutu

Parohia Comanda, Județul Mehedinți

Sursă foto: plantextrakt.ro

De ce ortodocșii o cinstesc pe Maica Domnului?

Cinstirea Maicii Domnului ocupă un loc deosebit în spiritualitatea ortodoxă. Pentru un creștin ortodox, această cinstire nu înseamnă nicidecum înlocuirea lui Dumnezeu sau atribuirea unei puteri dumnezeiești Fecioarei Maria, ci recunoașterea locului unic pe care ea îl are în istoria mântuirii. Biserica o cinsteste pentru că

Dumnezeu Însuși a ales-o să fie Maica Fiului Său întrupat.

Temeiul acestei cinstiri se află chiar în Sfânta Scriptură. Arhanghelul Gavriil i se adresează Fecioarei Maria prin cuvintele: „Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei” (Luca 1, 28). La rândul ei, Elisabeta, plină de Duhul Sfânt, o numește „binecuvântată între femei” și „Maica Domnului meu” (Luca 1, 42-43). Mai mult, însăși Fecioara Maria profetește: „Iată, de acum mă vor ferici toate neamurile” (Luca 1, 48). Cinstirea ei de către creștini nu este, așadar, o invenție târzie, ci împlinirea cuvintelor Scripturii.

Maica Domnului este numită în Ortodoxie „Născătoare de Dumnezeu” – Theotokos –, deoarece Cel pe Care L-a născut este Iisus Hristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat. Titlul nu spune că Fecioara Maria ar fi originea dumnezeirii lui Hristos, ci mărturisește că Pruncul născut din ea este una și aceeași Persoană: Fiul lui Dumnezeu întrupat. De aceea, Sinodul al III-lea Ecumenic de la Efes, din anul 431, a apărât numirea de „Născătoare de Dumnezeu” tocmai pentru a apăra adevărul despre dumnezeirea lui Hristos.

Ortodoxia face însă o distincție esențială între adorare și cinstire. Adorarea, închinarea absolută, se cuvine numai lui Dumnezeu. Maicii Domnului îi este acordată o cinstire deosebită (*preacinstire, iperdulia*), mai înaltă decât cea oferită celorlalți sfinți, deoarece ea a devenit „mai cinstită decât heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decât serafimii”, purtând în pânțelele său pe Însuși Fiul lui Dumnezeu.

Creștinii ortodocși îi cer Maicii Domnului și mijlocirea în rugăciune. Acest lucru nu înseamnă că ea îl înlocuiește pe Hristos, singurul Mijlocitor al mântuirii, ci că se roagă pentru noi, asemenea tuturor membrilor Bisericii. Dacă îi cerem unui creștin de lângă noi „roagă-te pentru mine”, cu atât mai mult putem cere rugăciunea celei care a fost atât de aproape de Hristos și care trăiește în comuniune cu El. Un exemplu sugestiv îl găsim la nunta din Cana Galileii, unde Maica Domnului observă nevoia oamenilor și îi spune Fiului său: „Nu mai au vin” (Ioan 2, 3), iar Hristos săvârșește prima Sa minune.

Cinstirea Maicii Domnului este, în ultimă instanță, hristocentrică. Nu ne oprim la ea, ci prin ea îl vedem mai limpede pe Hristos. Ultimele ei cuvinte consemnate în Evanghelie exprimă perfect această realitate: „Faceți orice vă va spune” (Ioan 2, 5). Maica Domnului nu îi cheamă pe oameni la sine, ci îi conduce spre Fiul ei.

De aceea, ortodocșii o cinstesc pe Maica Domnului pentru că Dumnezeu a cinstit-o mai întâi, alegând-o dintre toate femeile pentru taina întrupării. O numim fericită pentru că Scriptura însăși ne îndeamnă la aceasta, îi cerem rugăciunea pentru că o mărturisim vie în Hristos și o iubim pentru că, prin smerenia și ascultarea ei, a devenit Maica Mântuitorului lumii. Adevărata cinstire a Maicii Domnului nu îl micșorează pe Hristos, ci îl mărturisește și îl slăvește.

Pr. Marian Constantin Arnăutu

Parohia Comanda, județul Mehedinți

Sursă foto: doxologia.ro

Pescuirea minunată sau despre puterea smereniei în viața noastră

Cea de a XVIII-a Duminică după marea Sărbătoare a Rusaliilor ne aduce în fața ochilor trupești și a celor duhovnicești textul Sfintei Evanghelii după Luca, text care ne vorbește despre chemarea primilor Apostoli de către Domnul și Dumnezeu nostru Iisus Hristos.

În capitolul V, v. 1-11, al Sfintei Evanghelii după Luca îl vedem pe Domnul Iisus Hristos lângă Lacul Ghenizaret, în timp ce mulțimea de oameni îl îmbulzea ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu. La un moment dat, Domnul vede două corabii oprite lângă țărm, în timp ce pescarii, coborând din ele, spălau

Simon Petru s-a smerit atunci când a văzut minunea săvârșită de Domnul Iisus și, fără a se mândri, își recunoaște starea de păcat și slăbiciunile în care se află; viitorul apostol își dă seama ce era el în realitate și ce l se cuvenea lui Iisus. De fapt, spaimă mare i-a cuprins pe toți, care au fost de față la săvârșirea acestei minuni, între care erau și Iacov și Ioan, fii lui Zevedeu. Mântuitorul, văzând smerenia lui Simon, îi zice: „Nu te teme, de acum înainte vei fi pescar de oameni” (Luca V, 10).

Vedem în răspunsul și atitudinea lui Simon Petru o adevărată pildă de smerenie. Ne putem întreba ce

anume i-a făcut pe acești oameni să-și părăsească ocupația, familiile lor și să-L urmeze pe Domnul Iisus Hristos? Hotărârea lor de a-L urma pe Fiul lui Dumnezeu este nepătrunsă și nebiruită putere a dumnezeiescului, este pilda vieții Sale curate și sfinte, virtutea smereniei. Mulți au propovăduit învățături înalte pe care ei nu le-au urmat, în timp ce Mântuitorul nostru Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu a împlinit tot ce a învățat.

Asemenea pescarilor din Evanghelia de astăzi, pilda vieții neprihănite a Mântuitorului stă ca o carte deschisă în fața noastră. El este lumină pentru noi, după nopți lungi de

mrejele; Mântuitorul se urcă într-una dintre corăbii, care era a lui Simon – viitorul apostol Petru, pe care îl roagă să îndepărteze corabia puțin de la uscat. Apoi, Domnul învață mulțimile „iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: *Mână la adânc, și lăsați în jos mrejele voastre, ca să pescuiți*” (Luca V, 4). Simon, care se ostenise toată noaptea, contrariat, răspunde: „*Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele*” (Luca V, 5). Ascultarea aduce mereu roade, dovadă că Simon și însoțitorii lui „*făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de pește, că li se rupeau mrejele*” (Luca V, 6). Recolta de pește era acum atât de mare încât pescarii au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute: „*Și au venit și au umplut amândouă corabiile, încât erau gata să se afunde*” (Luca V, 7). Simon Petru, văzând minunea care a avut loc, cade la genunchii lui Iisus, zicând „*leși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos*” (Luca V, 8).

pescuit în deșert. Pentru smerenia lui Simon și a celorlalți pescari, harul lui Dumnezeu a coborât peste ei și au devenit *pescari de oameni*, apostoli.

Smerenia e păzitoarea și temelia tuturor virtuților, deoarece cu ea toate virtuțile devin mai adânci și desăvârșite. Ea stă la baza vieții noastre spirituale, se află la temelia tuturor celorlalte virtuți și este izvorul oricărui har ceresc.

Să urmărim și noi exemplul Sfântului Apostol Petru și să avem smerenie adevărată în adâncul inimii și sufletului nostru ca să ne asemănăm cu Domnul Iisus Care „*S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om. S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce*” (Efeseni II, 7-8).

Marius Stochițoiu

(reflecție la Duminica a XVIII-a după Rusalii,
Sf. Ev. Luca 5, 1-11, 26 septembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie